

Toľkými ospevovaná krása Heleny Trójskej, ktorá spôsobila jednu z najväčších bitiek v antickom svete, toľkými oslavovaná Marilyn Monroe, ktorej umelo vytvorená krása zničila ju samu aj originálnu krásu miliónov žien – to je len pár príkladov toho, prečo môže byť krása niekedy až príliš nebezpečná. Prečo?

Nuž spomeňte si na situácie, v ktorých ste prichádzali k nejakej skupine ľudí. Nevšimli ste si náhodou ako prvých spomedzi všetkých práve tých najkrajších? Samozrejme krajších vo vašich očiach, veď u každého z nás je iná predstava o kráse. Prvé, čo prišlo, bol záujem – záujem o jeho pozornosť, o jej pohľad, úsmev, rozhovor. Tí menej krásni vás vôbec nepriťahovali, ba priam unavovali, ak sa na vás usmiali, venovali vám pohľad, či sa chceli s vami porozprávať. Taký človek musel vynaložiť veľmi veľa sily, ukázať všetky svoje dary, talenty a ostatné krásy, aby vás aspoň na chvíľu zaujal, aby ste vôbec chceli s ním byť. A ten krajší človek? Stačilo, že sa iba usmial, pozrel na vás, sem tam povedal nejaké to slovo, za ktoré ste mu boli nekonečne vďační.

Alebo si predstavte ďalšiu situáciu – idete oproti skupinke malých detí – úplne neznámych. Ku komu z nich vás to bude ťahať, ktoré z nich si väčšinou ako prvé všimnete? Naše ruky sa naťahujú najprv k tým maličkým deťom, ktoré sú predsa len také krááásne – tie menej krásne nás ani nezaujmu, ani si ich nevšimneme. Buď musia poriadne zaplakať, alebo sa s nimi musí

Nebezpečenstvo krásy

Napísal Balek Robert

Pondelok, 25 Október 2010 20:57

stať niečo veľmi vážne, aby sme im venovali viac pozornosti ako iným. V opačnom prípade pre nás akoby ani neexistovali.

Nuž, niet sa čo diviť – v kráse ľudskej tváre a tela je jednoducho niečo okúzľujúce a priťahujúce. Veď koniec koncov je to umelecké dielo samého Boha. No práve v týchto našich pochodoch v našom vnútri je ukryté nebezpečenstvo krásy, ktorá vie zničiť ako jej nositeľa tak aj jej obdivovateľov.

Jedna moja známa – mimochodom veľmi krásna žena, mi raz povedala: „Vieš, ako rada by som bola, keby mi nebola daná taká krása akú mám? Toľko závidi a žiarlivosti a z nich vychádzajúcej agresivity som si od niektorých užila. A na druhej strane stále premýšľam či ten, kto sa o mňa zaujíma, ma naozaj má rád ako človeka, alebo ho jednoducho iba priťahuje moja krása a keby sa nebudaj stalo, že o tú krásu prídem, tak bude prvým človekom, ktorý sa s nechutou odvráti a už nikdy nevráti. Chápeš to? Až potom si uvedomíš, v koľkých klamstvách si žil, mysliať si, že je to pravdivé.“

Nuž, v niečom má pravdu. Je veľmi málo ľudí, ktorí sú napriek svojej kráse hlbokými a zaujímavými ľuďmi. No omnoho viac je takých, ktorých svojím prílišným záujmom o ich krásu vychováme k tomu, že dostanú čokoľvek, čo si zapýtajú a to len kvôli ich krásnemu pohľadu, modrým očiam, či úsmevu. Príliš rýchlo si takéto krásne deti už v detstve všimnú, ako ľahko len svojou krásou dosiahnu to, čo si musia iní, menej krásni, dobývať krvopotne. A pretože všetko dostanú tak lacno, zostávajú na povrchu všetkého - nerozvíjajú sa - nie sú prinútení hľadať a rozmnožovať svoje talenty, dary, byť viac láskavými, chápacími, milovať skutočnou láskou (veď stačí len bláznit iných okolo povrchne, nezáväzne – užívať si). Nikdy nerozvinú iný druh ich krásy – krásu svojej duše.

Preto mnohí krásni (nie všetci ale dosť veľká väčšina) sú nakoniec „iba krásni“ a okrem toho nič viac – prázdna dutá krása. Otvorí ústa a vy hneď pochopíte, že máte pred sebou malé nerozvinuté dieťaťko s rozumom aj citmi tomu prislúchajúcimi. Po pár minútach sa jeho či jej krásy nasýtite a ďalej už niet o čom. Prečo? Pretože skutočná krása pramení predovšetkým zvnútra človeka. Nieкто napríklad nemusí byť najkrajším v celom okolí, ale z jeho vnútra žiariaca dobrota, múdrosť, pokoj, láska, vyzretosť citov, harmónia, prijatie a pochopenie tak prežiaria jeho priemernú telesnú krásu, že vám taký človek pripadá omnoho krajší než ten vedľa stojaci prázdny chladný krásavec či krásavica. A tejto zvnútra žiariacej krásy sa tak ľahko nepresýtite – stále je čo krásne na tom človeku objavovať.

Nebezpečenstvo krásy

Napísal Balek Robert

Pondelok, 25 Október 2010 20:57

Existuje teda vonkajšia fyzická krása a vnútorná krása duše človeka. Ak sa niekto príliš zamerá na tú fyzickú krásu, neostane mu tak veľa času na skrášľovanie svojej duše. Telo postupne starne a fyzická krása človeka či chce či nechce pomaly ale isto opúšťa. Duchovná krása človeka však môže s pribúdajúcimi rokmi neustále rásť. Poznám starenky, ktoré sú tak nááádherné svojou zvráskavenou tvárou, pretože spopod vrások žiari ich nevysloviteľne nááádherná duša.

Koniec koncov v momente smrti túto fyzickú krásu strácame absolútne a zostáva nám pred očami nášho Boha a všetkých anjelov už iba krása našej duše. Ved' keď sa tak na to pozrieme v pravde – Boh a anjeli si nevšímajú až tak naše telo. V prvom rade vidia našu dušu a tá je pre nich podstatná, nie naše telo, ktoré sa aj tak nakoniec rozpadne. Ach, niekedy si tak hovorím, prečo nemáme my ľudia takú schopnosť vidieť duchovný svet priamo tak ako oni – Boh, anjeli. Toľko problémov by sa jednoducho vyparilo, keby to bolo možné, čo poviete?

Niektorí teológovia dokonca hovoria o tom, že budúce nové telo, ktoré dostaneme pri vzkriesení, bude plnosťou kopírovať dušu – jej krásu, veľkosť, nádheru. A tak nakoniec vychádza pred našimi očami jediná pravda: „Večnou a rozhodujúcou pre našu budúcnosť, a to večnú budúcnosť, je len a len vnútorná krása našej duše.“ Aká krásna bude naša duša v momente smrti, takými krásnymi budeme celú večnosť. Našou hlavnou úlohou počas nášho života tu na zemi je teda skrášľovanie duše. (O tom, ako skrášľovať dušu budeme hovoriť v ďalších častiach seriálu „O duši“.)

A preto je fyzická krása tak veľmi nebezpečná – má moc obráť človeka o možnosť starať sa o svoju vnútornú krásu – načo, keď všetko ide tak hladko aj bez toho? Človek jednoducho zaspí. Mnohí nikdy v živote ani len nezačnú rozvíjať krásu svojej duše, pretože si na pohodlnosť svojej vonkajšej krásy zvyknú už z ranného detstva. Toľko času svojho života venujú zveľadovaniu a udržiavaniu svojej krásy (chudnutia, diéty, lieky, make-up, a iné), že na zveľadovanie a udržiavanie krásy svojej duše toho času až tak veľa nezostane. A tak vonkajšia krása často zničí akýkoľvek rast a rozvoj vnútornej krásy človeka. Každý môže dosiahnuť šialenú krásu svojej duše, ak chce, ak sa snaží, ak sa otvára najväčšiemu odborníkovi na krásu duší – Duchu Svätému.

Každý človek je krásny. V počatí bola totiž do každého z nás vložená totálne originálna, jedinečná krása – nikým nikdy neopakovateľná. Len Duch Svätý o nej vie, len On môže dušu viesť a pomáhať jej vrasť postupne do svojej neopakovateľnej nádhery. On používa tie najušľachtilejšie farby mejkapu, on vie, čo nám sluší, čo má v našej duši byť a čo je tam navyše – čo ju špatí. Viete, my by sme niekedy aj z našej duše urobili poriadny gýč, keby nás neusmerňoval Duch Svätý. Zverme sa teda plnosťou do rúk najväčšieho odborníka na krásu,

Nebezpečenstvo krásy

Napísal Balek Robert

Pondelok, 25 Október 2010 20:57

vstúpme do jeho salónu krásy a nechajme sa Ním viesť...

P. Robert Balek SVD